

KRITIKA**Skoraj monster****FILM****Komedija solz**

Režija: Marko Sosič

Kinodvor

✂ **Zdenko Vrdlovec**

Komedija solz, filmski prvenec tržaškega pisatelja in gledališkega režiserja **Marka Sosiča**, je »enodejanka« – ta gledališka asociacija se vsiljuje bolj zaradi komorne narave in asketskega dogajanja kot pa kakšnega pomanjkanja filmskih kvalitete – vendar ne vzbuja ne joka ne smeha, zato pa skoraj grozo in sočutje, čeprav je daleč od tragedije. Film je videti kot »enodejanka« tudi zato, ker vsebuje en sam dramatičen trenutek. Naj bo to prizor, ko *Ida* invalidnega starca, tržaškega Slovenca Alberta, položi v kopalno kad, nato pa stoji pri vratih in je videti, kot da bo starega zoprneža kar pustila tam in se nikoli več vrnila. Zakaj je to dramatični trenutek? Pač zato, ker vzbuja nekaj suspenza med možnostjo in nemogočostjo nekega dejanja, namreč med tem, ali bo *Ida* res odšla, kar bi bilo več kot upravičeno (se pravi, kar bi si Albert tudi zaslužil), ali ne bo odšla, kar pa je bolj verjetno, ker je, rečeno z Aristotelom, bolj v skladu z njenim značajem pa tudi poklicem.

je to sploh pravi pridevnik za ves repertoar ksenofobije, rasizma, žaljivosti, nesramnosti, cinizma in hudobije, ki ga ta starec premore.

Alberta določata še dva objekta, ki pa njegovega repertoarja ne upravičujeta. Prej nasprotno. Prvi objekt je miniaturni električni vlak, ki vozi po maketi hribovite pokrajine z železniško postajo. Ta vlak je edina stvar, ki Alberta še zanima in osrečuje – njegov čemerni obraz se razvedri edino v trenutku, ko pritisne na sprožilni gumb vrtljaka. Ta vlak pa je tudi kar dvojna prispodoba starčeve regresije – najprej kot igrača, h kateri se zateka v svojem ljudomrzništvu, antipatiji in preziru, in potem s svojim krožnim gibanjem: tako kot vlak kroži po isti tirnici, tudi Albert na invalidskem vozičku kroži po stanovanju, po vselej isti tirnici svojega repertoarja ksenofobije, rasizma, žaljivosti, nesramnosti, cinizma in hudobije, ki ga stresa nad *Ido*. Ta pa je morala prestati še vse kaj hujšega, da to lahko prenaša.

Albertov drugi objekt je fotografija njegove družine v sadovnjaku pri pobiranju jabolk. Ta fotografija včasih tudi oživi, kar pomeni, da ima vlogo Albertovega zamrznjenega spomina. Pač spomina na njegove zadnje srečne trenutke z družino. Toda ta spomin ga niti najmanj ne humanizira, saj se je

Vlak je kar dvojna prispodoba starčeve regresije, najprej kot igrača in potem s svojim krožnim gibanjem: tako kot vlak kroži po isti tirnici, tudi Albert na invalidskem vozičku kroži po stanovanju, po vselej isti tirnici svojega repertoarja ksenofobije, rasizma, žaljivosti. 📺 Arsmedia

Komedija solz je film dveh likov in njihovih interpretov, **Iva Barišiča** (Albert) in **Marjute Slamič** (*Ida*). *Ida* nekje nad Piranom sede na avtobus in se odpelje v Trst, kjer dvakrat na teden oskrbuje in neguje invalidnega Alberta. Ampak če je ta vselej takšen kot tokrat, je res vprašanje, kako je mogoče, da *Ida* še vedno prihaja k njemu. Menda ni vselej tak, danes je še posebno nemogoč. Če

družini sam odrekel, ker je sin začel simpatizirati z »ubogimi Bosanci« med vojno. Skratka, ta Albert bi bil skoraj monster, če v *Idinih* očeh v nekem trenutku ne bi bil videti tako ne-bogljjen in če film ne bi »poetiziral« z otožnim glasbenim motivom, z belimi metulji v sobi in s toplo fotografijo. In če – seveda zelo metaforično – ne bi spominjal na staro Evropo. ✕